

Muvazaa 6

– Bayram KAYA · 04 Nisan 2018

El manalı bu yeni düşünce zemini kurnazlar eliyle bilerek söylemdi. Ve kolektifi düşünce dışında fikir yürütmemiş olan kişileri de, bilerek yanıltmadı. Muvazaalı durum; kâh muvazaayı ortaya koyan kişinin kendi içinde kendi kendisiyle muvazaa olan durumuydu.

Kâh dış ortama doğru söyleyişti. Bu vaatçi söylemler gelişmiş ortam yansımasını kendisine fikren bir danışma yaptılar. Ortaya konan bu muvazaalı durumlar (danışık durumlar) ortamın kişileri dediğimiz öznelere aldatmadı. Bu söyleyiş zımnen söyleyenin üzerine yüklemde. Bu söyleyiş söyleyen üzerinde bu yüklemle söyleyeni El yapmanın söylem gücüydü.

El mutlak muvazaaydı. Bu mutlak muvazaa ile üretimi, üretim ilişkilerini, üretim hareketini, emeği ve emek gücünü yok sayıyordu. Nasıl yok sayıyordu? Üretilenleri; üretim gücünü; üreten ilişkiyi; üretim hareketini, emeği ve emek gücünü "El'in malı mülkü ve dilemesi" saymakla yok sayıyordu. Bu yok sayış üzerinde kolektif olan üretim gücü; kolektif ürünler ve kişinin çalışması olan emek güçlerinin kişilerle olan bağıntısını yok sayıyordu.

Tüm bunları kolektif bilinci aldatmak için yapıyordu. Üreten gücünüz olmadan iradenizin de olamaz olacaktı. Kişilerin tüketen ve sağlayan gücü kolektif oluştan yansıyordu. Somuttu. Oysa El'in gücü düşünce oluştan, fikir olarak söylenmekten yansıyordu. Soyuttu.

Düşünceyi söylem yapan düşünce sahipliği, soyut irade oluyordu. Soyut iradenin sahibi El oluyordu. Böylece El, iradesi varmış; iradeliymiş gibi davranmaya başladı. Bu yanılsamaydı. Bu illüzyondu. Bu; bu tarz düşüncelere kapılışla düşünsel büyülenmeydi. Büyülenmeyi bencilliğinize seslenen rızık verme rızktan yoksun bırakma gibi söylemiyle pekiştiriyordu.

Kişiler farkında olmadan bu söylemleri kolektifin yansıması eşliğinde kendilerine anlama ediyorlardı. Soyut olan yeni El, eski ve somut olanla anlaşılıyordu Yani El somut kolektif yapı olan ilahla anlaşılır oluyordu. Söyleyen El, kolektif belirim olan somut etkili kavrayışa yapılan bindirişin modülasyonu anlaşılıyordu. Yani dinleyen, inanan algı; söyleyeni kolektifin yerine koyuyorlardı. Bu durum da El'in yapmadığı şeyleri yaptım demesiyle; Bu durum kolektifle El'in nispi muvazaa oluşunu gösteriyordu.

El'in muvazaa üzerinde mutlak kıldığı durum; kendi mal mülk sahipli oluşunun zenginliği idi. Ve zenginliğinin kaynağı olan sömürüyü devamlı yapmaktı. Bu sürekli oluşu değişmezlik ilkesi olarak söylemesiydi. Yani zenginlik ve fakirlik El'in öncel belirlenimi olmakla değişmez bir takdirdiydi.

Bu değişmezlik tanısı mutlak muvazaaydı. Mutlak danışılan olmakla spekülâtif bir referans değeri idi.

Spekülatif olanı da sizin, gerçekler sanmanızdı. Gerçek sandığınız El ile istiskal edilip (susturma-konuşamaz edilip); El ile aldatılmaydı. El yalan söylemek; sömürmek için vardı. El sizin tarafınızda sizin yalanınızı söyletmek için vardı. El, kolektif olanı sizin El sanan bu "yanılsamanızla" vardı. Gerçek olan kolektif oluşu başka bir şey sanmanızla vardı. Algınızı bozma, ya da giderek algı bozulmasıydı. İşte bu çeken bir yalancı düşünce ekseniydi.

Kolektif sahipliğin üretim gücünde gelen iradesi; değişmezlik gibi muvazaalı konular üzerine transfer edildi. Böylece üretim ve emek gücünden gelen irade; temel varoluş dayanağından koparıldı. İrade köksüz bir dayanakla, ne bulduysa onu kendisi ile giydirecek, kendisine bürüterek kendisine dayanak yaptı. Böylece yer ve konum değişen üst üste bozuk algılar zamanlı irade; istenildiği gibi istenilen yöne çekilen bir spekülatif irade oldu.

Aslında üreten kolektif özneli güç iradeydi. Algı çarpıtmasıyla asıl olanın yerine geçen bu muvazaa içinde düşünsel (spekülatif) irade hile ile üreten güç olmuştu. Yani El (köleci sistem ve köleci sistem sahipliği) aldatan puttu. Yani bu zihniyete (mantaliteye) göre ne toprak, ne kolektif güç, ne araç gereç ne kolektif bilgi; hiç biri üretimi ortaya koymuyordu.

Üretim, El tarafından İrade dilediği için üretim oluyordu. Görüyorsunuz El, somut olan kolektif bilinç ile birlikteydi. Kolektif bilinç, kişiler egosuna dayanan yönelimle oluşun birleşmesiydi. İşte El kolektif gücün bu yansımasıyla kişiler öznesine hologram görüntü veriyordu. El üretimi rızık olarak ortaya koyuyordu. Mülk iradeydi, İrade de mülktü. Mülkü olanda irade vardı. İradesi olan mülk sahibiydi.

Bu irade kendi mülkünde olanı dilediği kişiye bol bol verdiği gibi bu mülkten dilediği kişiye ya kısarak veriyordu. Ya da zırnık koklatmıyordu. El mülk oluyordu. Mülkte El oluyordu. Yani kolektifin üretimi olan emek gücü El oluyordu. İnsan El ile kendisine ve kolektif oluşa (toplumuna) yabancılaşıyordu. El irade olarak kişileşiyor, özneleşiyor, somutlaşıyordu. Elinizde olan kullanımla mal mülk oluyordu.

Siz emek gücünün sahibi olmakla, iradeli olursanız; dünyayı başka türlü yaşantıyorsunuz. Ve dünyayı başka türlü yansıtırsınız. Siz emek gücünüzü bir iradeye teslim edip te; bu iradeyi emek gücünün yerine koyan sahiplik yaparsanız, dünyayı başka türlü yaşantılar ve başka türlü yansıtırsınız.

Hâlbuki üretim yapmayı bilmeyen erken dönem atalarımız, temel düzlem içinde her durumuyla karınlarını doyurmanın ego özneli (sosyal ve kolektif özne olmayan) isteğin iradesini göstermişlerdi. Ama bu irade nedenle ne kendiliğinden üretim içinde oluyordular; ne de üretimi yapılmış bir rızık kucaklarında buluyorlardı.

Yani yalın bir bencil irade asla üretim hareketinin sahibi değildir. Ama kolektif üretime gidecek süreci oluşacak şartlardan birileri içinde olanların en temel olanıydı. Üretim yalın iradeye referansa da salt iradeden gelmiyordu. Üretim kendi başına da değildi. Birçok farklı süreçler bileşkesinin anlam edilen

bağıntısı kolektif insanın el-zihin ve zihin-el diyalektiği ile bilinçli bir kolektif sonuç ortaya koyuyordu.

Yani bilinç el gibi eliniz de bilinç gibi yansiyordu. El dışarı uzanmış bir beyin biçim şekli ve beyin biçimlenmesidir. Bencillik meyvesiyle, avıyla verili düzleme göre istek bir sağlamaydı. Yalın iradenin kendi başına bir varlığı yoktu. Yani yalın iradenin nitelikli bir emek gücü yoktu. Sadece kas gücü olan niteliksiz emek vermenin emek gücü iradesi vardı. İşte El nitelikli emek gücünden kaynaklı irade olan emek gücünün sahibi yapılmakla, rızkı keyfine göre dağıtmıştı. Muvazaa da buradaydı

Eski kolektif durumun içinde deneyimi olan insanlar; bu düzenli deneyeyim algılarıyla köleci sistem içindeki yaşananlara bakınca taşlar yerine oturmuyordu. Akıl şaşıyor. Fikir şaşıyor. Bu şaşma ile muvazaa da büyüyordu. Taşları muvazaalı duruma göre yerine oturtmak gerekiyordu. Akıl yerine davet-çağrı başladı. Fikir söylemek yerine köleci sözleşme şartları sayıldı. Öğretme yerine iman konu.

El adamlarından olan örneğin El adamı olan İbrahim sizi, kimi tanımaya çağırıyordu? Kolektife aykırı oluşa muvazaalı olan çağırıyordu. Sizi; kolektife karşı muvazaa ortaya koyan ve İbrahim'e 300 asker, yüzlerce eşek-sıpa sığır ve koyun veren El'e kulak vermeye çağırıyordu. Kime iman edilecektiniz? Muvazaalı olan duruma iman edecektiniz. Ve bu muvazaa içinde, bizim için; bizim bilmediğimiz bir hikmeti ortaya koyan El için davete çağırıyordu!